

De Paardenfluisteraar

Calypso's veulen

Gina Mayer

Leesexemplaar

De Paardenfluisteraar
CALYPSO'S VEULEN

Deel 6

Gina Mayer

Vertaald door Elsbeth de Jager

P E L C K M A N S

De Paardenfluisteraar
Calypso's veulen
Gina Mayer

Vanaf 10 jaar

© 2023, Gina Mayer en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Pferdeflüsterer-Academy – Calypsos Fohlen*
© 2020 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vormgeving: KaaTigo
Omslagbeelden & illustraties: iStock / © Parfonovaluliia, seamartini;
AdobeStock / © loya_ya, James_wheeler, Ryszard Stelmachowic;
Shutterstock / © Cookie Studio
Vertaling: Vertaal- en Tekstbureau De Jager

D/2023/0055/312
ISBN 978 94 6337 563 4
NUR 283/284
THEMA YFP, YFM, YNNJ24, 5AL

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6310 653 5

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

***D**it gaat een spannende nacht worden! Ik wil er per se bij zijn, want ik heb nog nooit een veulen geboren zien worden, maar pap schudt zijn hoofd. Nee.*

Mam wil het ook niet, want kinderen hebben hun slaap nodig, zegt ze.

Ze maken altijd over alles ruzie, maar nu opeens zijn ze het eens en willen ze allebei dat ik thuisblijf.

Na het eten moet ik naar bed. In plaats van te gaan slapen, sluip ik mijn kamer weer uit. Heel zachtjes loop ik de trap af en de garage in.

Ik stap in de auto van pap en ga op de achterbank liggen.

Al snel komt pap ook. Ik ben heel stil. Pap mag niet merken dat ik er ben. Het lukt!

Hij start de auto en voor ik het weet rijden we al op de snelweg. We moeten naar de boerderij van meneer

Callahan. Zijn merrie krijgt een veulen.

Kinderen hebben hun slaap nodig...

Wat een onzin.

Ik ben geen klein kind meer.

En als ik iets wil, lukt het me ook!

1

Door de koele ochtendlucht veranderde Shamans adem in witte wolkjes. Ook stegen er vochtige mistflarden uit zijn bezwete vacht omhoog.

Zoë sprong van de rug van de zwarte mustang. Ze keek naar het hoofdgebouw van Snowfields Academy dat aan de overkant van de brede, stenen brug stond. In de gracht snaterden een paar eenden.

Ze liep met Shaman de brug over en ging naar de zadelplaats.

Ze hoefde haar paard niet af te zadelen, want de hengst droeg geen zadel en ook geen hoofdstel. Zo reed Zoë het liefst, ook al wilden de leraren op Snowfields dat eigenlijk niet.

Zoë krabde Shamans hoeven uit, wreef hem droog en borstelde zijn pikzwarte vacht totdat hij glansde in het zonlicht.

Aanhankelijk vlijde Shaman zijn hoofd tegen Zoë's bovenarm. Zoë leunde tegen zijn hals. Ze deed even haar ogen dicht en genoot van de warmte die hij uitstraalde en de rust die ze nu in zichzelf voelde.

‘Wat ben jij vroeg op.’ De mannenstem klonk heel dichtbij.

Zoë draaide zich om. Ze zag Jacob met een zadel over zijn arm staan.

‘Goeiemorgen.’ Hij lachte naar haar. Meteen voelde Zoë dat haar hart wat sneller ging kloppen. Ze zat nu al een jaar in de paardenfluisterklas van Jacob op de beroemde Snowfields Academy. Ze zag haar leraar bijna elke dag en toch was ze nog steeds een beetje onzeker als ze hem tegenkwam.

‘Goeiemorgen.’ Ze glimlachte terug, maar Jacob was al in de zadelkamer verdwenen. Door de open deur zag ze hoe hij het zadel over een stang hing. Haar leraar was zoals altijd helemaal in het zwart gekleed, van de breedgerande hoed op zijn hoofd tot de cowboylaarzen aan zijn voeten. Hij droeg zijn lange, zwarte haren in een staart.

‘Hoe gaat het?’ Jacob kwam weer naar buiten en klopte Shaman liefdevol op zijn hals.

De mustang was van hem, maar een jaar geleden had Jacob niet zo nonchalant naast hem kunnen gaan staan om hem te aaien.

Toen had de getraumatiseerde Shaman geen mens bij

hem in de buurt laten komen, behalve Zoë. Hij had Zoë vanaf het begin geaccepteerd en niemand wist waarom.

‘Het gaat super,’ antwoordde Zoë. ‘We waren bij het meer. Het was er prachtig.’

‘Waar is Cyprian?’ vroeg Jacob. ‘Waarom is hij niet meegegaan?’

Normaal gingen Cyprian en Zoë in het weekend altijd samen op buitenrit. Elke zaterdag- en zondagochtend spraken ze nog voor het ontbijt bij de zadelplaats af en dan draafden ze een uur door de weilanden of ze galoppeerden door het bos.

Deze ritjes met Cyprian waren voor Zoë de hoogtepunten van de week. Maar vandaag had hij haar alleen laten gaan.

‘Hij is bij Eclipse,’ zei ze.

Jacob knikte. Zijn kaken bewogen heen en weer. ‘Hij komt niet verder,’ mompelde hij, meer tegen zichzelf dan tegen haar.

Ze knikte bevestigend.

‘Deze weken zijn moeilijk voor hem,’ zei Jacob.

Moeilijke weken. Dat klopte wel, ja. En niet alleen voor Cyprian, maar ook voor haar.

Zoë pakte Shamans halster. Ze zou de mustang naar de paddock brengen en daarna gaan ontbijten. Bij de gedachte alleen al begon haar maag te knorren.

‘Wil je iets voor me doen?’ vroeg Jacob toen ze op weg naar de wei ging.

‘Wat dan?’

‘Ik heb zo een vergadering met een paar collega’s, maar in de loop van de ochtend komt er een man met een paard aan.’

‘Een nieuw geval?’ vroeg Zoë.

Jacob werkte maar voor vijftig procent als leraar op Snowfields Academy. De rest van de tijd werkte hij met getraumatiseerde en moeilijke paarden. Soms duurde het weken voordat het hem lukte om het vertrouwen van een paard te winnen, maar het lukte hem bijna altijd. En elk succes dat hij had, maakte hem nog bekender in de paardenwereld. Hij kreeg allang veel meer aanvragen dan hij aankon.

De mensen vochten er bijna om dat hij hun probleempaard behandelde. Hoewel de school ver van de bewoonde wereld lag, brachten ze hun getraumatiseerde dieren graag helemaal hierheen zodat Jacob ze van hun tics en angsten kon bevrijden.

Jacob knikte. ‘Het gaat om een ruïn uit Alberta. Ik was er zelf graag bij geweest als hij aankomt, maar ik moet bij die vergadering zijn.’

Zoë’s hart begon sneller te kloppen. ‘Zal ik het paard...?’ Jacob schudde zijn hoofd al voordat ze haar zin af had gemaakt.

‘Bedankt voor het aanbod, maar dat lijkt me geen goed idee. Ik ken het dier zelf nog niet eens. Laat Cyprian hem naar de kleine paddock brengen, oké?’

Of anders Isabelle.’

‘Goed.’ Zoë keek naar de grond zodat Jacob de teleurstelling op haar gezicht niet zou zien. Cyprian of Isabelle. Zij waren de besten van Jacobs klas en hielpen hem ook bij zijn werk. Jacob vroeg alleen maar Zoë’s hulp als ze iets moest halen of iemand moest zoeken.

‘Ik zal het hem zeggen,’ zei ze zacht.

Cyprian was in de roundpen achter de stal. Met zijn rug naar Zoë toe leunde hij tegen het hek. Hij had zijn armen over elkaar geslagen en hield zijn blik naar beneden gericht. Aan de andere kant van de roundpen stond Eclipse.

De prachtige appaloosa-hengst was van Cyprian. Zijn vader had Eclipse aan hem gegeven nadat zijn moeder was overleden. Cyprian en Eclipse waren met elkaar opgegroeid. Cyprian had bijna zijn hele jeugd op de rug van het paard doorgebracht en toen hij tien jaar oud was, hadden ze samen deelgenomen aan de eerste junioren races. Vier jaar later wonnen ze gouden medailles in alle grote races.

Maar dat was van de ene op de andere dag afgelopen. Cyprians vader was gokverslaafd en als officiële eigenaar van Eclipse vergokte hij het paard bij een weddenschap.

Een paar weken geleden had Cyprian Eclipse weer gevonden en hem met Zoë’s hulp naar Snowfields gebracht.

Maar dat betekende nog lang geen happy end, dacht Zoë terwijl ze naar het houten hek liep dat om de roundpen stond.

Eclipse was zichzelf niet meer.

Vroeger was hij een sterk dier geweest, onafhankelijk, zelfbewust en kalm. Nu liet hij zijn hoofd hangen. Zijn lichtbruine vacht met luipaardvlekken was net zo glansloos als zijn ogen.

Het leek erop dat Eclipse niets zag, zelfs Cyprian niet, maar Zoë wist dat de appaloosa zijn omgeving angstvallig in de gaten hield. Zodra iemand te dichtbij kwam en hem probeerde aan te raken, ging hij door het lint.

Een paar maanden geleden had de hengst een jonge vrouw keihard geschopt. Hij zou haar doodgetrapt hebben als ze hem niet met alle macht bij haar weggetrokken hadden.

Dat zou hij bij Cyprian ook doen, dacht Zoë. Eclipse zou Cyprian genadeloos plattrappen als hij zich door hem in een hoek gedreven voelde.

Ze stond nu vlak achter Cyprian, met alleen het houten hek tussen hen in. Van achteren sloeg ze haar armen om hem heen en legde haar gezicht in zijn nek.

Ze voelde hoe zijn lichaam verstrakte. Hij schrok, maar deinsde niet terug. Nooit een plotselinge beweging maken in de aanwezigheid van een getraumatiseerd

paard. Dat was een van de eerste regels die je leerde als paardenfluisteraar.

‘Zoë?’ Nu draaide Cyprian zijn hoofd naar haar toe. Zoë zag zijn ogen die bijna onnatuurlijk helderblauw waren. Zoals de lucht of een bergmeer in de vroege lentezon. ‘Jemig, je liet me schrikken.’

‘Sorry. Dat was niet mijn bedoeling. Ik dacht dat je me al had gehoord.’

Hij reikte naar achteren, pakte haar hand en hield die stevig vast, maar hij verloor Eclipse geen seconde het oog.

Hij vertrouwt hem niet, dacht Zoë. Gelukkig maar.

‘Jacob heeft me naar je toe gestuurd. Er komt een nieuw paard en hij wil dat je helpt met uitladen.’

‘Sorry, maar dat gaat niet lukken.’ Cyprian liet haar hand los. ‘Ik kan hier nu niet weg.’

Zoë onderdrukte een zucht. Cyprian werkte zelfs niet meer als paardenverzorger en elke vrije minuut die hij had, was hij bij Eclipse. Maar hij kwam geen stap verder.

De hengst was nog even wantrouwig en bang als in de zomer toen hij hier aangekomen was. In de paddock bleef hij ver uit de buurt van de andere paarden. Hij hoorde niet bij de kudde.

Hij is de paardentaal vergeten, zei Jacob. Eclipse moet weer leren communiceren met de andere hengsten. Daarna kan hij pas leren om mensen te vertrouwen.

Cyprian begreep dat wel, maar hij wilde het niet

accepteren. Eclipse was zijn beste vriend, zijn broer, zijn
zielsverwant. Zo'n diepe band kon niet zomaar weg zijn.

'Zal ik Isabelle vragen of ze in jouw plaats wil gaan?'
vroeg Zoë.

'Graag.'

'Heb je al ontbeten?'

Zonder haar aan te kijken schudde hij zijn hoofd.

'Doe ik straks wel.'

Ze gaf hem een kus op zijn wang.

Hij glimlachte. Teder en een beetje afwezig.

Straks. Dat gold op dit moment voor alles. Ook voor
Zoë.

Het was nog niet erg druk in de kantine. De meeste
leerlingen sloegen in het weekend het ontbijt over en
stonden pas op als het tijd voor het middageten was.

Door de week begonnen de lessen vaak al om
halfzeven. De leerlingen hadden een vol rooster,
met paardrijlessen en theorielessen, paardenkunde,
conditietraining en dan ook nog de normale vakken.

Wie naar deze beroemde rijsschool in het noordwesten
van Canada wilde, moest een zwaar toelatingsexamen
doen. Alleen de besten werden toegelaten.

Al tijdens hun schooltijd deden de leerlingen mee
aan allerlei internationale wedstrijden. Als leerling van
Snowfields Academy werd je voorbereid op een carrière
als prof in de paardensport. De lijst van leerlingen die

medailles en prijzen hadden gewonnen op wedstrijden over de hele wereld was indrukwekkend lang.

Ook de eisen voor alle andere vakken waren hoog. Aan het einde van hun schooltijd moesten de leerlingen dezelfde eindexamens afleggen als op een normale school.

Jacobs paardenfluisterklas was een geval apart. Bij paardenfluisteren ging het niet om sportieve prestaties, maar om het opbouwen van vertrouwen met een getraumatiseerd of angstig dier. Jacob zocht zijn leerlingen persoonlijk uit. Anders zou Zoë ook nooit op Snowfields zijn aangenomen. Ze was pas een jaar geleden met paardrijden begonnen.

Haar blik gleed over de paar mensen in de kantine. Isabelle was er niet. Toen Zoë haar een appje stuurde, zag ze dat haar vriendin om halfdrie 's nachts nog online was geweest. Waarschijnlijk had ze liggen appen met haar broer, die net naar Engeland was verhuisd. Dat deed ze wel vaker. Dan zou ze nu nog wel slapen.

Zelfs nadat Zoë klaar was met ontbijten, was Isabelle er nog niet. Ze moest haar wakker maken, het kon niet anders.

Toen ze de kantine verliet, kwam ze Haruko tegen, die ook in de paardenfluisterklas zat.

‘Weet jij waar Jacob is?’

‘Hij heeft een vergadering,’ zei Zoë. ‘Hoezo?’

‘Er is iemand bij de receptie die hem wil spreken. Het

gaat over een nieuw geval.’

De paardentransportwagen was er dus al.

‘Ik regel het wel,’ beloofde Zoë en ze rende ervandoor.

2

De forse man die voor de balie in de ontvangsthal stond te wachten was kaal en had een ruige, rode baard. Het leek wel alsof al het haar van zijn hoofd naar zijn kin was gegleden.

‘Komt u vanwege de ruïn voor Jacob Cole?’ vroeg Zoë hem.

‘Ja, de reis ging sneller dan ik had verwacht. Weet je waar ik Cole kan vinden?’

‘Meneer Cole is op dit moment bezig,’ zei Zoë. De klok bij de receptie gaf halfnegen aan. Isabelle sliep waarschijnlijk nog en ze wilde Cyprian niet weer storen. ‘Maar ik zal u helpen.’

De man keek haar aarzelend aan. ‘Jij?’

Zoë knikte. ‘Ik ben zijn...’ Leerling, wilde ze zeggen, maar ze slikte het woord snel in. ‘... assistente,’ zei ze in plaats daarvan. Ze stak haar hand uit: ‘Zoë.’

De man schudde haar hand. ‘Ik ben Tyson. Kom, we gaan naar de auto.’

Op weg naar de parkeerplaats kwamen ze een van de paardenverzorgers tegen. Brent had Calypso aan het halster, een grote, witte, Arabische merrie met een dikke, ronde buik die bij elke stap heen en weer bewoog.

‘Hier wordt binnenkort een veulen geboren.’ Tyson stopte even om naar de merrie te kijken. ‘Wat een prachtig dier. Hoelang duurt het nog?’

‘Drie of vier weken.’ De verzorger klopte op de flank van de merrie. ‘Calypso verhuist vandaag naar de kraambox.’

Calypso was van Ellen de Cresco, die op Snowfields les gaf in springen en dressuur. De lerares had de merrie vorig jaar voor het eerst laten dekken.

Zoë had heel vervelende dingen met de adjunct-directrice meegemaakt, maar ze was geraakt door het enthousiasme van de lerares de laatste tijd. Mevrouw De Cresco hield van Calypso alsof het haar kind was en ze was erg bezorgd over de merrie.

‘Moet ze dan nu al naar de kraambox?’ Tyson had duidelijk verstand van paarden. ‘Is dat niet een beetje vroeg?’

‘Dat vond dokter Bell ook.’ Brent grinnikte. ‘Maar dat had hij beter niet kunnen zeggen.’

‘Waarom niet?’ vroeg Zoë.

‘Mevrouw De Cresco heeft hem eruit gegooid,’ vertrouwde Brent haar fluisterend toe. ‘Ik denk dat de dokter haar te vaak heeft tegengesproken. Mevrouw De Cresco heeft nu een nieuwe dierenarts ingehuurd. Hij zal binnenkort wel komen en de bevalling begeleiden.’

‘Wat een gedoe!’ Zoë schudde haar hoofd.

‘Gedoe?’ Brents grijns werd nog breder. ‘Let op wat je zegt, Zoë. Het gaat niet over zomaar een paard, maar over...’ Verder kwam hij niet.

‘O, Brent, ben je hier?’ klonk een luide vrouwenstem. ‘Hoelang moet ik nog wachten, denk je? Het zou fijn zijn als Calypso vandaag nog in haar box kwam.’

In de deuropening naar de binnenplaats stond mevrouw De Cresco. De adjunct-directrice was lang en slank. Ze had haar grijsblonde haar in een strakke vlecht gebonden. Haar smalle, regelmatige gezicht was zo hard als marmer.

Zoals altijd wanneer mevrouw De Cresco plotseling verscheen, had Zoë het gevoel dat de temperatuur een paar graden daalde.

Brent liep snel verder met Calypso zonder afscheid te nemen van Zoë en Tyson.

‘Daar gaan we dan.’ Tyson klapte in zijn handen en wreef zijn handpalmen tegen elkaar toen ze op de parkeerplaats voor de school stonden. ‘Waar moet de patiënt naartoe?’

‘Naar de kleine wei bij het kasteel. Het is maar een paar meter. Kunt u hem eruit halen?’

De man liep naar de achterklep en opende die. Zoë zag de lichtbruine billen van een paard en een zwarte staart. Het paard kwam de trailer uit en zag er gelukkig rustig uit.

Zelfs toen Zoë dichterbij stapte om de ruïn te begroeten, bleef hij kalm.

‘Alsjeblieft.’ Tyson gaf haar het touw dat hij aan het halster vast had gemaakt. ‘Je hoeft je geen zorgen te maken. Macareno is een kalme vertegenwoordiger van zijn ras. Ik heb geen enkele moeilijkheid met hem gehad en we waren toch echt lang samen onderweg.’

Hij klopte de ruïn op de hals. ‘Hij houdt alleen niet van lawaai. Neem je hem vast mee naar de wei? Ik haal zijn papieren uit de auto en kom dan naar je toe.’

Zoë haalde diep adem. Hopelijk zou ze Jacob niet tegenkomen. Maar dat zou wel niet, hij zat tenslotte in een vergadering.

‘Tot zo.’

Macareno liet geen enkel teken van nervositeit of angst zien toen Zoë hem langs de kasteelmuur naar de achterkant van het schoolterrein leidde.

Helaas lag de kleine paddock heel dicht bij de roundpen waar Cyprian met Eclipse bezig was. Als hij zou zien dat Zoë met een vreemd paard rondliep, zou hij